

קוד לירוף עם יקרן כמבואר במקומו ושם זה יולא מר"ס' מהלל' המהלל' השכל' וידוע כנז' בהקדמה החקונין ולכן הנחה אלו החפילין מועיל מאל אל ההשג' והשכל' והידיעה , ג' לריך ליהרר שלא לנעול צבל יום הקציעות של מקרא משנה הלמוד וקצלה עם הכונות שלהם כמבואר במקומו ולריך להזכר בזה מאל : ג' היה אומר לי מורי ז"ל טעוב לאלם שידור צבית שיש צו חלונות פחוחות לשמים כדי שיוכל צבל רגע לשא עיניו אל השמים כדי להסכל צהם וצפרט אס יציע צנפלאותיו ית' צמעשה שמים וארץ וכמש"ה כי אלאה שמוך מעשה אלצעוהך וגו' וכן דרשו צו' הנעלם צפ' צראשית על עיני צבוכדכלר שכאמר צו ולקלת יומיא אלא צבוכדכלר עיני צמשיא נעליה ולכן טוב לאלם שיקחכל צבל רגע אל השמים כי דצר זה ומכיס את האלם וכותן צו יראה וקדושה , ג' אל' מורי ז"ל כי טרש סכל לענין השגה הוא סעיין צהלכה ואל' כי העט' הוא כי הכה עיני עיין ההלכה פוא שיוין האלם שיש קליפה האגוז החופשה על המוח שהוא ענין הקדושה וזו הקליפ' הוא ענין הקושיא שיש צבלכ' ההיא כי הקליפ' מופפת על ההלכ' ואיכה ומיחה אל האלם שיצין אותה וכאשר האל' ומתן הקושיה ההיא יכוין לצצר כח הקליפ' ולהקירה מע"ג הקדושה ואז יתגלה המוח שהוא ההלכה ונמלא שאס אין האלם מתמיד לעיין ולשצר הקליפות איך יתגלה לו המוח שהם רזי החורה ומכחה הקצלה ולכן לריך להסחדל מאל לעיין ולכוין צבוכה זאת שציארנו , ושמעתי ממורי ז"ל שפי' המיד ונעיין ששה פירוסים של פשט צהלכה ופי' הז' ע"ד הקוד צקוד שעת יומי החול והז' הוא יום צצת , ואמנם אל' מורי ז"ל שהאלם שאינו קל סייון ולריך לערות מאל צעיין עד שיפיק וצוקשוו אין ראוי לו שיצטבל מעסק החורה צצציל העיין ויהר טוב לו שיעקוק צדיקים וצמרו"ל וכיולא אצל מי שהוא קל העיין ואינו לריך טורה רצ לריך שיערה שעה או שמים צכל יום צלצד צעיין ואח"כ יעקוק צחורה כנז' צשאר היום אצל לא יחמיד כל היום צעיין , ג' אל' הכי" סאגים ז"ל צשם מורי ז"ל ששמע ממנו כי אין דצר יותר עוכרה ולריך אל האלם לענין ההשגה כמו הפצילה שלריך שיהי' האלם עהור צכל עת , ואמנם אני ראיתי למורי ז"ל שששה חדשים של החורף רוצס לא טצל מפני שהיה חולניוהיה צצור ואמו לא היחה מציחה לעצול זה אמת וצרור אללי ולא מפני כך כשהלקה אז השגתו ממנו כלל : אמר שמואל הואיל ואחא ליון דרוש העצילה (אך) עיין צש' הכוונות צכוונת העצילה של ע"ש כוונות אחר' ולקמן אחר חיקון כ"ג כוכה כ"ה) צצאר ג"כ עיני מ' קאה צצמקוה הוא בי שם יה"ו צמלוי אלפי"ן צגי"ו ע"ל ועס הכולל הכי וז' פי' אחר כי הנה יה"ו צגי"ו אהי"ה הנה ע"ל דיה"ו עם כללות עם אהי"ה הכי מ' | וקודם שיעצול ויכנס לוקוה לעצול יכוין כוכה זו ולמקוה הניס קרא ימיה' ר"ח שלהם צגי"ו קב"ח והם כנגד שם יה"וה אלהי"ם שהם צגי"ו יצ"ק ועס ט' אותיותיה הם קב"ח , גם ויקרא אלהי"ם ליצשה ארץ ויקרא עם הכולל הוא שם אלהי"ם ליודי"ן הוא ט' וי"ג אותיותיו של המלוי וה' אותיות פשיטות הם צגי"ו טי"ח כוונין ויקרא עם הכולל , יצשה ג"כ עם הכולל היא שם אלהי"ם ע"ד הנו' הכי צ' שנות אלהי"ם ועס שם אלהי"ם עלמו הנו' צפ' הכי שלשה שנות אלהי"ם שהם צגי"ו חר"ן שהם כל הדיקים הקשים כמבואר אללינו צפ' ואצרם צן פי"ה שנה צלאתו מחנן כי הם ג' מומין דקטנות ואם הסיר פי"ה וזן חר"ן ישאר יעקב עם הכולל כי הוא צמי' רחמים

פשוטי' טילא מחנן שהם הדיכי' הקשי' וכנסם צרחמים כי גם יעקב ילא מחנן צצואו לארץ ככודע , וכמבואר לענין כי הנה נרמוזו שלשה אלהי"ם צפ' זה ועוד מילה ארץ היא אלהי"ם דאלפי"ן הכי צד' חיצות הנו' נרמוז ד' שנות אלהי"ם רלופי"ה הם צגי"ו משה כמבואר אללינו במקומו , (אמר שמואל כ"ל שהכור' הזאת היא לעיובל תקון עין ומשכב זכור פאשר במקומו כצארהו צעהי"ה) , ג' אל' הכי"ה הלוי יל"ו שא"ל מורי ז"ל עלה לענין ההשגה והיא זו שלא ישיח שיחה צעינה ושיקום צמלי הלילה ויצכה על חקרין הידיע' ושילמוד צוהר דרך צקיאוח צלצד צלי שיצתיק צעיין מ' חו' כ' עלים צכל יום ושיקרא צק"ה פעמי' רבים ואמני' אל' מורי ז"ל כששאלתי לו איך זכה לכל החכמה הזאת והשיב לי שטרם צמאל מאל צחכמה זאת ואמרת לי כי גם הרמ"ק ז"ל וגם אני חיים נרמתי צמאל מאל צחכמה זאת וא"ל שהחמת הוא שטרמנו מאל מאל יותר ומשאר אכשי דורינו אצל לא עשינו כמוהו כי כמה לילות היה נשאר צלחי שינה על מלמך אחד של ס' הזוהר ולפעמי' ששה לילות של ימי החול צצצבע היה ומחודד ויושב על עיין מלמך אחד צצוהר צלצד ולא היה יסן כל הלילות ההם רוב פצמוי' : ודך"ש חוידא זלם"ס אל' שמוע ממורי זלם"ס שמי שיצט ע' יום רלופי"ה צלתי דצור של מל ישיג חכמה והשגה , גם שמעתי ממורי ז"ל כי האלם הכול' צהעלה כשמתו צלילה צקיד פקדון הכפס כמבואר אללינו צפ' צידך אפקיד רוחי הנה אין ספק שמי שהיה לדיק ושלם צכל מעשיו נשוחו עולה צכל לילה למעלה וכנז' היעצ צמי הנעלם של הזוהר ע"ש אצל יש קלת מלוח שאעפ"י שלא יהיה האלם שלם יש צהם קגולה להעלות כשמתו למעלם צלילה ואין לריך שיעשה כלס רק אס יעשה אחת מהם צלצד כמו שנצאר אס יעשה דצר אחד מהם כחקונו יספיק לו להעלות כשמתו למעלה צלילה ההיא צלצד זולתי אס ח"ו עצר איזו עצירה גדולה המורענת אוחו ומעלות ואין דצרינו עתה אלא צאלם אשר ומהלך דצרכי השי"ת ואינו עושה עצירה צמויד והנה הם ששה דצרים סכל אחד מהם לצדו אס הוא כחקונו יספיק, הא' הוא שצלותו יום כחיון צהפלתו כוכה שליונה צאופן סגרים צעת נפילת אפים להפלת שחרית זוג העליון וז"ס מש"ה מי יעלה צהר ה' וגו' פי' מי היא הכשונה של האים שחובל לעלות צלילה אל הכ' ה' והוא הג"ע העליון והשיצ הסקוק עלמו וציאר ולאמר קקי כפיס וצר לצצ אשר לא נשא לשוא נפשו פי' כאשר נשא נפשו למעלה צקיד מ"ן צכפילת אפים צעת אומרו חליך ה' נפשי אשא לא נשאה לשוא ר"ל על הנס אמנם היחה צכשיאות נפשו מוש סגרים זוג עליון ע"י נשיאת נפשו ואיש כזה ודאי שיוכל לעלות כשמתו צלילה צהר ה' וצוקוקס קדשו לנשות ג"כ על ידו זוג עליון של יעקב ולאה הכעשה צכל לילה אחר חלות לילה ועולה שם כשמתו ג"כ צקוד מ"ן כמבואר אללינו צפ' שכיצת הלילה, הכ' הוא אס כחן ציום ההוא לדיקה כחקנה והוא שלא ידע למוי נוחתה והמקבל' לא ידע מומי נעילה וגם לריך שיחן הלדיקה ההיא לאלם הגון וראוי ליהן לו לדיקה, הג' הוא אס היו עליו כל היום ההוא השילין צלי הקח הדעת כלל משה ויכוין צהם הכוכה הקבר' המצוארת אללינו, הד' הוא מאל רזכי למיציא צצלותו היו' ומכע אל' איזו רש"ן איזו צציר' והחזירו צחשיו מעוז ההוא צלצד או אס מדצר על לצ הרשע דצרי חסובה ועשו פירות והם מועילי' , הה' הוא צצעת שכיחותו יחן אל לצו ליכור כל הכעמי' שהטא ציום ההוא צלצד ויהיו כלס נגד עיניו אז וישצו צחשונת אז והם ויחודה עליהם צפיו אחר

פק"ם של השכיב' כמזכיר אלליו צקד השכיב' שהוא
 אחר שיאמר מו' ויהיועם ואלו נקראי'צס"ה מארי דחושבנא
 צבל לילה ולריך שלא יחקר אפי' מעא או דקדוק קטן של
 חמא אשר מעא ציוס ההוא וכלס יתודה עליהם אז צעת
 השכיב' ולא ישכח אפי' אחד ונהם ולעכ"ד ששועתי ממוכי
 ז"ל שאין לריך שיזכור כל מה שעשה ציוס ההוא דל"כ אין
 לדבר סוף אמנם כיון שטורה צדעתו ונותן אל לבו לזכור
 כל אשר יוכל לזכור ומה שחמא ציוס ההוא יספיה, גם אל'ל
 מורי ז"ל שמי שהוא מושרש קין לני'להזכר לפסיר הסכין ועל
 השולחן צעת צרכת המזון לגמרי ולא יספיק לכסוחו צלבד
 יען כי כלי הזיין הם צקין ככודע, גם, לריך שלא לשמוך דס
 ואפי' דס מלה ושלל לכרוג אפי' פרושי' וכניס, גם אל'ל
 שלריך להזכרון דצריס אלו מן פסיעה גסה ונהגאו' צמעט
 אבילס, כונת ההפילה' וצפרטו צצרכת השיצה שופטכו, יזהר
 צצרכת הנהכין יזהר לשום מלל על השולחן, יזהר שלא לשחות
 מים אחר המזון (, ד' דע"ה, כלע"ד ששמע' דעסקינן צמי
 שלא צירך על המים קודם אכילה ולמא' למים צחוק
 הקעו' לא יאמר שלא ישחה מים עד אחר צ"ה שיצרך על
 המים אפי' שזה קרו' להיות צרכה לצטלה דכיון דהולך
 לשחות צחוק הקעו' שהדין נותן ששוחה מים וצ"ה פוטרתו
 מצרכת אחרונה וכ"ש מהאי דצכלל אכילה היא')
 לריך לסזר צצכוד צצרו, גם יזהר כשאומר נקדישך לכיון
 למצר רגליו ולכוין צסס אצבית"ן כמזכיר צמקומו, גם לריך
 לפזהר שלא לעקור שום שער מן הזקן אפי' דרך עסק שיכוין
 כי זקן' זקן' הם צגי' שדי ככ"ז צמקומו, גם לריך לכיון
 כשצב צגי' צצת צסס אהר"אל ככ"ז צמקומו'
 (, ד' דע"ה, צה"ל צצז כחז אהר"אל וזה השס של החלוק
 של השי"ת וציוש"י' המלכו' אבת"י ויהונעל
 יוצא צירון') (, א"ה וכן כתוב צע"ה ש' מ"ב פ"ב
 אלל צס' הגלגולים ד' ע' ע"ב כחז
 ולכוין צעת לצושי של צצת צסס דהרריאל' כמזכיר
 צמקומו עכ"ל) גם יזהר שלא למצר ולשלב עשר אלצבית
 ימין ושאלל זה עסזה ולכוין צהס צסס אהר"ה שהוא צגי'
 אלצבע ככ"ז צמקומו (אמר שמואל החשבון הוא כך צמלוי יודי"ן
 אלה דהי ויו דהי הם צגי' קס' ג' ואלצ"ע צגי' קס' ג')
 גם יזהר שלא יגעו רצועות ההפליין
 צקרקע ולכוין כי רצועה היא צגי' שני פעמי' אל'ל ככ"ז צמקומו'
 גם יזהר שיסחכל צכוס של צרכה ולכוין כי כשהשליך לחוכו
 המי' הם ע' יודי"ן שצאצבע הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן ככ"ז
 צמקומו ורלה והסן כי כל לכוץ נשמה הוא יו"ד אחת כי כל
 נשמה כלולה מעשר ולכן צקרקת הם י"ג כלולין כנגד ריצוע
 הוי"ס דאלפי"ן שהוא צגי' ק"ל ועד"ז צכלס עד המלכות.
 למך שהס כ"ב כלולות כנגד כ"ב אותיות שצמלוי הוי"ס ואלדכ"י
 דע"ה הקדמ' זאת ומזכרת היעב לקמן אחר יסוד ע"ו
 על ז' ימי צראשית ולפי שכלה לצאר לך שכל א'
 יש לו יוס צצצוע' לפיכך הזכירה כאן צקילור ומ"ש כי כל
 כילוך נשמו' היא י' אינס דצריס כפשוטן ממש שהרי כל הכ"ז
 אינס ממש אלל ר"ל עשר וקספרים ויש ונהם אוחיות דוק'
 וכמו יוס ע"ב ק"ב אוחיות שסס כ"ב כילולות והיא כי כל
 אוח וכ"ב אוחיות החודה כלולה מי' ככ"ז צה"ל כ"ה והדצריס
 מוצניס) , ג"מ אל'ל מורי ז"ל הקדמ' אחת עוצה והיא זאת
 דע כי אין לך אדם שאין לו יוס אחד קצוע צצצוע ויוס א'
 קצוע צמדש ואותו היום יפה לו לכל דצריו כי מללו חלוי
 צאוחו יוס כפי שורש נשמהו וצאוחו היום אין לו פחד משום
 דצר רע וגם כי לא ימות צאוחו היום וז"ס מ"ס רז"ל ושוצ
 יוס אחד לפני מיחחד ופוא צאוחו היום שאין לך פחד שחמות

צו שוב ציוס ההוא צתשובה כי אפי' צצאר הימי' אולי
 חמות ולא יהיה לך זמן לצוב צתשובה, גם אל'ל כונת הלדק'
 והתפלה והוא לימד שס י"ה הנפטר מן ו"ה וקודם שהלדס
 יעשה איזו מלות או לדקה יאמר לייחלל שמו דקצ"ה
 ושכינתה דחילו וכחיו ודחילו ודחילו צסס כל ישראל וכוין
 לחצר שס י"ה שהס דחילו וכחיו עס ו"ה שהס קצ"ה ושכינתיה
 יעני' הלדקה חתן הפרוע' ותכוין כי פרוע"ה הוא סוד
 פרוע"ה כי שורש הדיכי' הם רפ"ח כלולין ועס
 הכולל הם פרוע' והדיכי' עלמס הם צונלכות הנקראת ה'
 חתאה וכשמתחבר ו' עס ה' אז פרוע' הדיכי' נמתקים וזה
 נעשה ע"י הלדקה' גם וממור יעכך ה' ציוס לרה עוצ לצעל
 חשונה לקרותו ולכוין צססי פצווי' יצ"ק שבו האחד צראש
 הממור צכ"ח, יעכך, יהו"ה, ציוס לרה צגי' יצ"ק והצ' הוא
 צסוף הממור צכ"ח יעננו ציוס קראנו כ"ח יצ"ק, גם פסוק
 כי אפי' ה' רופאך יש צו ד' יודי"ן ועוב' לאמרו צכל יוס ולכוין
 צו להקיר מעליו הקליפות ע"י ד' יודי"ן אלו שהס ד' יודי"ן
 של שס הוי"ה דע"ב דיודי"ן (אמר שמואל מה שנלע"ד הוא
 שיאמר כל הפסוק האמל'הכוונה היתה צד' יודי"ן שצאצבע
 חיצות הכ"ז ועדיין ל"ע כי צמלת רופאך אין צה יוד' ופסוק
 שטעית כפל ופסוק לומר יוד' של מלל עליך)
 אמר שמואל אחר שכתבתי כל הכ"ז והס מלות עוצות
 שיחנהג צהס האדם כדי שמתחכם חזקך נפשו
 לקבל השגה או רוח הקודש או מיני הצבולדות או ענין
 השחמחות על קצרי הלדקיס כדי לקבל מהם שפצ והסג'
 כאשר כצאר עכ"ל צאורך צסוף השער צע"ה ונהם ימודיס
 על קצרי הלדקי' עלמס ונהם ימוד' צצית האדם עלמו
 ומה' ימודי' לתקן את נשמתו הנס אכתוב כלמיני החיקוקין
 אשר לריך האל' לתקן את נפשו חללה צעה"ז ויעהר מזהסנת
 חללה עונותיו ואפי' יוכל לימד כל מיני ימודי' אשר כצארכס
 צעהי"ת וזה החלי צעור לור גואלי
 תקון א' לאדם העוצר על מלות עשה הנס חקון כל
 מלות ומלות צפני עלמה היא כפי מליות
 חומרת ועולת המלות ההיא דרך פרט אמנם דרך כלל
 פרט (, ד' דע"ה, ל"ל דרך כלל ופרט כ"ב ס"א וצפרט
 אפי' אין חנו לריכיס למה סבבה הממזר יוס"ד
 לקוין דכל מ"ע צכלל ית' ס"א חשניות וצפרט צד' מל' אלו
 דכילהו שייכי אהדדי דאס עבר עליהם ית' ס"א יומי' לכלס
 ודוק ית' ס"ע) צאצבע מלות עשה אלו שהס צעול חסל'
 והפליין וליית וק"ש אעפ"י שכבר כתבארו צמקומו' כצאר
 פה שלריך להתענות על כל אחד ונהם ס"א חשניות והצניך
 הוא צמה שכתבאר כי כל המלות עשה הם מן החשקי' וכל
 המלות לא חעשה הם מן הגצורות וכודע הוא כי חסדק
 נקרא אל כמשה' חסד אל כל היום והכה אל'ל צמלואו אל'ל
 למ"ד צגי' קפ"ה ושני פעמים אל'ל צגי' ש"ע וממשה אוחיו'
 המלוי הרי צגי' עש"ה ו"ס מלות עשה (א"ש לא הצנתי
 כילד הם ה' כי עשה הם) (, ד' דע"ה, כיון שלמד כפילה
 נחשבים אחד') ולכן החשניות הם ס"א כמקס"ב פ'
 אל'ל שהס שורש העשה והנה אל'ל האחד ככלל צצצירו ולכן
 א כס דק ס"א חשניות וכמוין חני ה' , (אמר שמואל גם זה
 לא הצנתי כי אס אל האחד ככלל צצצירו אפי' יספיקו ל"א
 חשניות האמנם כונתו היא למא אינס ס"ב חשניות והסיב
 כי האחד ככלל צצצירו ויספיקו ס"א חשניות והאל"ף
 החקיר' האחת לרמוז כי האחד ככלל צצצירו ועדיין לא
 הכויתי לנאחי') (, ד' דע"ה, הנה תנוה מלד דל"כ כל
 מ"ע לריכיס לזה החיקון דכיון דהיצי עוצמא
 דמ"ע צחקדים האי עוצמא שופ לכלוהו מ"ע (, א"ה
 עיין

יבא עילאה כנז' בזהר צהקדושה בראשית פי' כי הודעה
או"ח להחא צ"א ע"ד הכז' הוא דין גמור ולהיותם עתה
צחי' או"ח שכעשי' עתה דין גמור ע"י ירידהם לנטעה צ"א
הקקרה שלג לכן נקרא צחי' זו צי דינא עילאה וקוד עזילת
צניהו צן יהודיע ציוס השלג יוצן צוה שנהצח' אללינו
צענין שרשו ורגלובו איך ההלה היה אליעזר עבד אברהם
וגם שהוא צחי' עם צ"ן המעלה מ"ן כבודע. ואיני רשאי
לצאח הענין יחר ופורש :

לפניך צעה ולא"כ חקדד לפניך גם יחודי לעון הכז'
צאח היעצ :

תהו כ"ג לעון ושכב זכור

למעלה עם אבא אז נקראת נקבה צערך
הנקבה הנוקבלת וון הזכר אצל כשהיא לנטעה רובלח על
צניה ונשפעת להם אז נקראת זכר כי אז היא צערך הזכר
הנושפי על הכקצ' והכה המועט צושכב זכור גורם להוריד
להכח שיש לאינא צהיות' לנטעה וגם את אצח הנושפי
צאינא צהיות לנטעה וגורם להוריד לשניה' לנטעה עד כה"י
דז"א ואז גורם פגם צאו"ח שהוריד' לנטעה עד רגלי ז"א גם
גורם פגם גדול צזו"ן צכונה צחי' אס ופני שעי' יודדת
אינא לנטעה עד רגלי ז"א נקחמים ונחכמים אוכו' המסדי
הנוגז' הנושפעי' צז"א ונש"כ צהיות אינא ונקתינות
כדרכה עד החזה דז"א כי אז החקדים ונחגלים ונשם ונוגז'
כבודע וכבר ציארנו צענין אדה"ר כי אחד וון הפגמו' צגורם
צחטא עץ הדעת היה זה ג"כ ועוד כי עתה אשר או"ח
ירשו ונקום ז"א כולו חין כה צז"א לנצול האורות הגדולים
ההם ועי"כ כציוכל הוא ונצטול כמו לגורי ע"ד מה
שציארנו צענין ואלה המלכים אשר וולכו צאחך אדום שמהו
וכהצטלו לקיבה כזו ולכן נקרא עון זה משכב זכור כי ידעת
שאלו היורדי' עתה הם צחי' יסו"ח שיורדי' עד כל ונקום
ז"א עד דמנו רגלין צרגלין צצוה ונושם וכבר ידעת כי הוי"ה
דע"צ דיודי"ן הוא צאצא ואלה"ה דיודי"ן העולה קס"א הוא
צאינא והנה ע"צ וקס"א הם צגי' זכור גם הם צגי' רגל וירמו
אל מ"ש כי הוריד את או"ח שהם ע"צ וקס"א עד קיום רגלי ז"א

ובזה הצין טעם ויה שנקרא העון הזה טועה' וציאח
צר קפרא לרצונו הקדוש שהוא וילשון נוערי"קן טועה אלה
צה פי' כי אלה מושב שעי' הורדת את אינא על הצני'
לנטעה אלה גורם שהשפי' היא צהם ועי"כ נק' הוא זכר
כנז"ל כדמיון הזכר הנושפי' ואינו כן אלא ארצבא אלה
גורם לעשותה קקצ' ולשכב עמה ולהשפי' בה והנה כונו
שגרם פגם צצחי' הפני' שלהם שהם ע"צ קס"א העולים
זכור ג"ב בגרם פגם צאחוריים שלהם העולי' צגי' קס"ד קחמו"ד
להוריד' גם הסוהם צגי' השכ"ח כי הזכיר' צלה וון הפנים
והשכח' וון אחורי' וז"ס זכור אל השכח' (ר' דעה' ואלעמי'
שיקו"ת הם ק"ג וקס"א כנז' ו"ו דכיון שגרם גם
לאז"א לרדת ונוקוים צהחוקן השרשי' נהקנים גם הענפים
וצפרעו לאחורים דאו"ח נעשים פנים כידוע ונופוססו צפרע
צע"ח ש' או"ח (ר' ולכן חשוצת המועט הזה הוא עיחענה
רל"ג העניות כמספר ע"צ קס"א של צחי' הפנים דאו"ח
שהוריד לנטעה ויכוין צכל יום להעלות חלק אחד מרל"ג
חלקים כל חלק כפי יומו ונמלא כי צעשרה ימים הראשונים
יכוין להעלות אות' הראשונה של ע"צ וכן עד"ו עד חשלו'
רל"ג ימים כי אז נגמר עלייתם ולפי שחטא ג"כ להוריד
צחי' האחוריים העולי' צגי' השכ"ח לריך לכון להעלות' גם
הם זה עניינם הנה השכח הוא צגי' ג' פעמים רג"ל ולכן
צכל יום שוכוין לעלות חלק אחד וון הפנים יכוין ג"כ
להעלות ג' חלקים וון האחוריים ונמלא כי צעשרה ימים
הראשונים שהעלה את' הראשונה של הוי"ה דע"צ שהיא
פנים יכוין להעלו' צהם שלשי' חלקים וון האחוריים וז"ד י'
של אחורי' כזה יו"ד יו"ד הי' יו"ד הי' יו"ד הי' יו"ד הי' יו"ד הי' וכי'
עד שנמלכ' צרג' ל' העניות כשלמו רג"ל חלקי' של הפני' רג' צ'
וון האחוריים שהם השכ"ח חואמנם עדן יתייחס כי ע' חלקי' על
חשצו ג"פ רג"ל עד מלח השכ"ח כי ג"פ רג"ל הם ח"ש פחות
אחד כשארי' כ"ט חלקי' ולכן יכוין ציוס האחרון של הרגל
לכלול כל צחי' ציחד ילהעלות כל רג"ל של צחי' הפני' וכל
השכ"ח

ר' דעה' פקח עניך וראה אתה אחי צרא דוהנוונה
הצקי' צמכונה הנפלאה הזאת והצין והשכיל מנוולא צצר
הדרו' הקדוש הזה שהארותיו ונקתעפי' לכל עיבר החיל'
הנאה ו"ש הוא זלה"ה צס' הגלגולים צשרשי' הנשמו' צפורש
אליעזר עבד אלע"ה שהוא שרש צניהו צן יהודיע שהוא
עם צ"ן דציאה קדוה' **א"ה** עין לעיל צחיקון ד' מ"ש שם
ועיין למורינו הרב נהר שלום זלה"ה צקוף נהר שלום ד'
קב"צ ע"צ ד"ה עוד כונח אחרת וצניהו צן יהודיע וכו')
שהוא המעלה ו"ן ונוולא שהוא כונח הק"ש שעי"ה וה"ס
צנימוין שה"ס כלי ורומח דהלו' הלילה כונצו' אללי' מירושלים
הוצצ"א שהוא לזיווג המעולה דשאר' ששניהם נק' זיווג א'
זה לכלי ורומח וזה להולל ונצבעדו לא יהיה והנה כהצ
לעיל צענין עון הנא על הגויה שכקס"ר צכלצ ולכן יצטול
צשלג כי כלצ צלי' הרגום שג"ל כונש"ה והשגל יושבת אללו
שהוא אוחיות שלג' וכחצ עוד עם ענין צניהו צן יהודיע
וצזה הצין ונאו' הזו' דפ' בראשית ד' ו' כ"ב שהציאו הוא
זלה"ה שהוא צענין הקרצנות שהיה יורד על המוצח לורח
אריה וצוה"ה צא הנוורת כלצ כלצא ואכפי כלצא ע"כ צקילור
וציאורו עם ונה שידעת שאריה הוא ג' רי"ו כונש"ה מועכות
אריה צהל' אכיל' ושה' וכבר ידעת מהל ק"ש שעי"ה כי
ההוא רומח הוא רי"ו ומר"צ (**א"ה** כ"כ צס' הפסוקים
ע"פ זה וז"ל עיין מה שציארנו צכונח ק"ש שעי"ה כי קוד רי"ו
הוא הרצ העליון וכנגדו יש חרצ צקלי' אשר הם לוקחים
טיפות כשמות וון הזכר העליון אשר נמשך צלצחי' נוק' וצזה
החרצ וכו' גם כנגד רי"ו החחון צצוול' שנעשה ונשם צ"ן
צמלוי' הפי"ן שהיא צנקודת ליו"ן דונל' כנגד יס צקלי' והוא
קוד הנק' כלצ שהו' ג' צ"ן צשצונו הוי"ה דהפי"ן שצול' צ"ן ע"כ)
קרצו ויליל ונהרצ העוול שהוא כלצ כונש"ה הלילה וחרצ
נפשי' וייד כלצ יהדהי וצקוונך אחר ימוד ע"ו בהצ יהוד אחר
צציונות רצי' גורם ללקח ג' אלפי"ן שהם אוחיות שלג' ולהוריד'
צקלי' לנטעה וכוונצור ג"כ צקוונך צקוף זה היהוד כוונה
כ"ו עכ"ל ומעשה עזילה השלג סוה לכל כי השליט עליו
קלי' הארורה הרוד כנען והוא הכלצ הכז' ואז אליעזר ע"י
וועשיו הביצים וחקידוהו כידוע העלה מ"ן לגבי' ונ"ד ה"ח
שהוא אלע"ה ולכן כלצ צן יסוכה אונר וז"ל שהושחרו פניו
צהעניות להקן בורשן הכז' ללחא ונהארורה הכז' וכן הוא
הענין צצניהו צן יהודיע ולכך עצל צשלג כנז' להקן שורשי
הג' אלפי"ן של ג' אה"ה ושל ו"ה דז"א שירדו צצו"ה לאוחה
הקלי' הכז' וזה קאי הכא ירידהם לנטעה צז"א הנק' שלג
דהיינו ג' אלפי"ן כעשו צי דינא ע"י העונות ולכן צצטילתו
צשלג מחקו ומנתיק ג' אלפי"ן דהיה כונש"ה לקויה ואז ג"כ
נחשקנים ומחשוקים ג' אלפי"ן דמ"ה דז"א שהושך אוכו
ע"י העון ואז גורם להעלאת מ"ן שהוא צ"ן הכז' דציאה
קדוהא שלכך נק' צניהו צן יהודיע כנז' צאורך דכיון
שעי' השוצה שצר ולכן את השגל הארור והוליא את צלעם
וסייהם והדצרים ונצבים')

אמר שנואל עיר ונלחיתחוקים אחרי' לעון הכז' ונהם
קריצים אל האויר וגם ציחה שאת ואקדמם כלם

מכלל הזמירות שהם ביצירה ודינוין לכינון לתוספת כרנחי לנפש מכהי קדושת היום דכנח
 הוכר הוא צבדיא וְהוא קוד תוספת קדושה בעולם הצדיאה "
 ועתה אחר הטבילה דעמק אינס מאירים שר' רק הקלי כנחול לא הארתם מלך הקדוש
 עד מולאי שבת "
 ומשנה ה' ואילך ליום השמי שאז הוא התחלת גילוי הארת תוספת שבת הממוז באותה
 ליום השמי יטבול כדי מהרה ואז אסר חלנת יתגלה במאהו ויוכר שיקר תוספת

קדושת שבת "

כונת הטבילה לעשרה ולכל זמן

יכוין לחבר ולהעלות מים תחתונים דהיינו
 וה' זין הגיה אלני שג' לא ממס' מלך
 עה ממלכות ונפ' מה' ג' מלך ממלג' והוא
 זא ונ' איתו'תו' הנשאים ממלכות הם
 נוק' לחברם ויהיו מלכות ולהעלותם
 ולחברם עליונים חבד אנא י' טבל י'
 ויהיו הגיה ויכוין להגיה במילני כזר

יוד הי יא וין הי יא

שהגא' התחדות מים תחתונים עם מים
 העליונים "

אחכ יכוין ביוד דקנא כי הינד מכה בלית ומוליא ד' יודין ויחבר כל יוד עם הט' נקודות
 טבכל א' מל' בהין ויהיו עשר נקודות בכל א' הרי כ' נקודות והם המקנה כלי

המחזיק ארבעים סאה "

ויכוין להמשיך לתוכם מיסוד ראבא את המים שהם ט' יודין דשעמ' כמס' בזים
 אחכ יכוין כי האדם עצמו הטובל הוא דגמת זא והוא ו' דיוד דקנא הנתין בנקודת טין
 יסוד דאימא "

ויטבול טבילה א' ויכוין להטביר מטליו כל מין זוהמת הנחש וכל מין טומאת
ושליטת ואחיות ל' מאות שורשי הקלי' בכה קדושת מ' נקודות הגל שביסוד
דאימא כל א' כללה מעשר "

ואח"כ יטבול טבילה ב' ויכוין לקבל טהרה וקדושה מן המים הגל הממשיכים מאב"א
הנק' קדש ואז האדם קדוש יהיה ולמקוה המים קרא ימים ר"ת יב"ק
הי"ה ושה"ס עם ט' אותיותיהם **יאהלוה"הים** "

אח"כ יאמר ויקרא **אלהים ליבשה ארץ** ויכוין כונות ויקרא ע"ה
ג' אלה למד הי יוד מם וי"ג אותיותיו וה' אותיות הגורם אלהים

ליבשה ע"ה **ג' אלה למד הי יוד מם** וי"ג אותיות וה' אותיות שורשו
ארץ ג' אלה למד הא יוד מם ואלהים הנז' הוא כפ' עלמנו "

ע"כ לש"ש ולכל זמן

וזה לא שייך רק לטבילת ע"ש"ק

ויכוין לאה"ה דה"ן **אלף הוה יוד הוה ג' מקוה** וימשיך למקוה זו מים
מהנחל העליון שהוא ז' יוד"ן דד ה"יות וג' אה"ה פשוטים לא שיכוין אור"ס
מלאים ועם יוד דסס י"ה ג' נ"ל ועם כללות ח' יוד"ן ג' נח"ל ועם כללותם וכללות
כללותם ג' מים ט' יוד"ן דעב סג מ"ה כ"ן "

ויכוין כל זה לכבוד שבת כי כד ה"יות וג' אה"ה ועם י"ה יש שלשים אותיות ג' ל'
דלכבוד שבת ויוסיף על השלשים הנז' ב' כוללים א' דז' שמות וא' דסס י"ה
עם השלשים הנז' עולים כבוד וכללות כל הז' שמות מלאים ועם י"ה פשוט הם

ג' שבת "

ויטבול להפשיט בגדי חול ויכוין לקנ"א ויכוין להמשיך לו רוח מהבד"י ויטבול

ב'

ב' ויכנין לאהיה ירו סנדל' ולו מדגלאן שנהם ה' יודין ועם אהיה ירו ג' נמים
 ויכנין כ'ו' שמונת לו מדגלאן ג' תתמט ועם קנא ענ' אלה כמט' אלה עלמין
 של סוכות הוולאים מהבניה ומאירים למטה ויכנין לקבל גם הוא הארה מהם
 ומאירים למטה

יהוה	יור ה' ויור ה'	אהיה	אלף ה' יור ה'
יהוה	יור ה' ואוה'	אהיה	אלף ה' יור ה'
יהוה	יור ה' ואוה'	אהיה	אלף ה' יור ה'
יהוה	יור ה' ויהוה	אהיה	אלף ה' יור ה'

מ' מים עליונים חבל' אוא
 ל' יור ה' א' ויור ה' א'
 חיבור מים עליונים עם מים תחתונים
 מים תתאין וק' זון ור'
 מלכות מלך זא' ג' נפמ' ג' הני'
 אלני תו' נוק'
 יור ה' ואוה' יור ה' ואוה'
 יור ה' ונה'

יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'
 יור ה' ויור ה'

ימין להעלות ולחבר מים תתאין למים עליונים ויטבול כ' ויכנין
 א' חסד ה' ג'ו' ו' תת ה' מלכו נלח ה' הוד
 יהוה יהוה מצפין יה אדני אל אלהים
 אלף ה' יור ה'
 יסוד
 מצפין

צ"הם שלושים אות'הרי ל' דלכבוד שבת וכשתוסיף
 ב' כללים שהם כללות הז' שמות עם שם יה יעלו
 ל"ב מנין כבו"ד דלכבוד וכשתמנה כל הח' שמות
 פמספרם יעלו שבת שהם רל"ב תכ"ה י"ה כשתעלה
 מן המים תאמר אם תשוב משבת רגליך • עוד
 צוונה אחרת דע כי צריך טבילה א' לפשוט בגדי
 חול וטבילה אחרת לבבד שבת לקבל תוספות
 שבת ובראשונה תכוין לאהי"ה דהכין
 גי' מקוה וצנייה תכוין לשמות אהי"ה יה"ו ולז'
 שמות שלהם סוד שבת ותכוין באלו הז' שמות יש
 ה' יודין הרי חמשים"ב שמות אהי"ה יה"ו הם מ"ב
 הרי הכל גי' במי"ב ובעלייתך מן הטבילה תפזין
 לר' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ולג' אהי"ה שהם צגי'
 תרפ"ז ותוסיף עליהם שם י"ה הרי הכל גי' שצ"ת
 כי סוד שבת הוא סוד עלית ז"כ באלו"א ואז הם סוד
 י"ה וצבור טבילה א' לבד ותכוין תרפ"ז י"ה לבד
 שהוא שצ"ת וז' שמות היוצאים מאהי"ה יה"ו הם
 אלו ידו"ד ידו"ד מכפ"ץ י"ה אלכ"ו אל אהי"ם מכפ"ץ
 כמ"ש כבר • והנה כבר נת' לעיל שצכל ע"ש יטבול
 אדם לקבל תוספו' ע"ש ואמרנו שצריך לטבול שני
 טבילות א' להסיר בגדי חול מעליו והב' להמשיך
 עליו תוספו' שבת ושמעתי מהר"י ארזין שקמע
 ממורי זל"ה שאם הוא בעל קרי צריך ג' טבילות
 א' להסיר הטומאה ב' להסיר בגדי חול ג' לקבל
 תוספו' שבת וכשהיה מורי זל"ה עולה מן הטביל'
 לא היה מנגב עצמו במטפחת וכיוצא כי הן מימי
 שבת וראוי לגוף לשאוב אותם המים בתוכו •
בענין הטבילה של קרי היה מקפיד בו הרבה
 כדי לטבול צומנו ולא יעבור שום טביל'
 אעפ"י שהיה לו חולי קשה הנק' שביה שנקרע
 בריסו ויצאו בני מעיו לתוך הכים של צנים והטביל'
 מזיק לזה הרבה מ"מ לא גמגע מלעשות טבילה
 עד שפ"א בעת החורף היה קרירות הרבה וגערה
 בו אמו ולא הניחהו לעשות טבילה ולא עשה וע"מ'
 לא סר ממנו השגת רוח הקודש והיה לו השג' גדול

במקדם מפני שאמר מורי זל"ה מי שרוצה להשיג
 בחת החכמה אינו מועיל לו שום דבר בעולב כמו
 הטבילה שלא יעבור זמנו ויהיה בכל שבת בטורה
 וקדושה כדי שלא יסתלק ממנו השנתן ומבחי הטביל'
 יתגדל בו השגה גדולה גם א"ל מורי זל"ה שהזוכה
 בגשש יתירה אזי אין מאירין במנחו העבירות שעשה
 כי הארת תוספו' נפש מכסה אדם בשבת ואם
 האדם הוא גמא קרי אזי ניכר במנחו ואין
 הארת הנפש יתירה מכסה אותם עד שיעשה טביל'
 ויסיר מעט הרושע ממנחו כי אינו נכרית כ"כ •
 גם כדי לטבול הכעס צריך לטבול צ"פ בשבוע יום
 ג' ויום ששי ויכוין כי מקוה גי' קכ"א שהוא אהי"ה
 דההי"ן שהוא גי' כעס וע"י טבילה עם זאת הכוונ'
 יתבטל הכעס •

לקוטים

סוד הטבילה יכוין כי כמו שהמקו'
 הוא המקום שמקבל בתוכו המים
 כך אהי"ה דההי"ן שהוא גי' מקו"ה הוא מלבוש וכלי
 לשם הוי"ה שהוא המים שבמקוה והענין כי ע"ב
 ס"ג מ"ה צ"ן יש בהם ט' יודין מנין מים ואלו הם
 מים שבמקוה ולפי שכל מלוואים אלו שהם סוד המי'
 כולם נמשכים מע"ב הראשון זהו שורש לכולם כי
 כולם בחכמה עשית וגם כי עיקר המים הוא בחס"ד
 גי' ע"ב לכן שיעור המים שבמקוה מ' סאה כנגד ד'
 יודין דע"ב כוונה לטבילה **קודם** שתכנס למקוה
 יאמר ולמקוה המים קרא ימים ר"ת גי' קכ"א
 הוי"ה אלהי"ם וט' אותיות אח"כ יאמר ויקרא אלקין'
 ליבשה ארץ ויכוין כי ויקרא ע"ה אלקים דודין וי"ג
 אותיות דמלוואו זה' אותיות הפשוט יבשה ע"ה
 אלקים דיו"ד י"ג דמלוואו זה' הפשוט כנו' הרי
 הם צ' אלקים ועם אלקים הנזכה בקרא מפורש
 הרי ג"פ אקים רזופים העולים **חר"ן מהם כל הדינין**
 קשין וז"ס ואברהם גן ע"ה שנה בצאתו מחרן כי
 בשתוציא ע"ה מחרן ישר מנין יעקב ע"ה שהוא
 רחמים פשוטים שיצא מהדינין קשים ונכנס ברחמי'
 וגם יעקב ינח **מחרן** והנה יש ג' אלקים וחרן גי'
 אלקי'

אלקים דאלפין הם ד' אלקים רזופים גי' משה כוודע . טעם שהמקוה מנ' סאה לפי ששם יהונו דאלפין עולה ט"ל ויהו"ג' אהי"ה והנה ט"ל ע"ה הוא מ' נגד בינה הנק' מ' ככידע גם הכוון כי הלא המקוה הוא כלי המקבל המים לכן אהי"ה דההין גי' מקוה והוא כלי לשם הוי"ה שהם המים דמקוה כמו ולפי שכל ד' מלוואים אלו כמשכים מע"צ א' דמכמה כי כולסבת מה עשית וגם עיקר המים הוא צחמד גי' ע"צ לכן שיעור המים שבמקוה הם מ' סאה עג ד' יודין דע"צ ונגד הבינה הנקרא מ' סתומה כוודע .

לקוטים

רזא דמקוה דע שיט' מ' בעגולא ומ' ברבועא ויש מ' פתוחה והענין שהתצונה עולה למעלה עד הבינה הכל ביחד וכמ' א' לשתיהן אז תצונה ג' כנק' בינה ודע כי יש בה צ' בחי' יסוד פנימי שהוא נקודת ציון מקום הכנסת היסוד וקבלת הטיפה וזהו יסוד בינה . אמנם מל' דבינה היא בחי' חיכונה והוא בחי' ד' דלית לה מגרמא כלום ר"ל שאין למלכות הארה ממנה אלא הרושם שמכית בה היסוד אבא בהעברתו משם ליסוד א' כדי להוציא הטיפה בנקודת ציון . והנה באותו העברה מניח בה רושם ומאיר לה אמנם מל' היא לעולם צבור ד' וז"ש צורה בראשית עגולא ורבועא שעגולא הוא בחי' נקודת ציון ורבועא בחי' מל' שהוא שפולי יסוד אימא בסוד את שבתותי תשמרו ואלו הב' בחי' הם סוד חותם חוק חותם בבימן "חביות" חלצ' "חתיכת דג" "צפר" יין "הכלת ובכאן הוא מציאת ההי"ן סוד מקו"ה שהכלי בעצמו הוא סוד מ"ם שהוא ארבעים ומדתו שהוא השבון של מ' סאה ומים שבהו הם נמדדים בסוד קו המדה שמוודת אהו לשיעור הכלי שהוא ס' שהוא ארבעים ועתה צריך לבאר מי הוא המקוה ומה הם סידורים הנה נודע שאהי' דההי"ן עולה מקו"ה וכוודע שאי' עלאה יש בה ג' אהי"ה דיודין

נג"ר שלה ודאלפין בג"א שלה ודההי"ן צנה"י שלה הרי ששם קנ"א הוא בנהי"ם דבינה והט כ"א כלול נועשר שהם מ' וכללות כולם ביסוד לפי שהיסוד לעולם כולל כל מה שיש בנה"ים כל השפע שלהם הוא כולל בחוכו וזה השם דאהי"ה דההי"ן הוא צאלו הד' וכבר נודע שכל מדה יש לה ג"פ וכשתחלק ד' ההי"ן אלו ליתחיים שהם ווי"ן תהיה כ"א ג' ווי"ן עג ג"פ כמציא כל מדה יש לה ווי"ן סוד קו המדה שמוודת ומותח ומותח שיעור לכל מידה

וכשתחשוב ג' ווי"ן עוליה ח"י ד"פ ה"י עולים ע"צ סוד חס"ד כי שם ע"ב הוא באבא וכבר נודע כי אבא סוד נקודת לרי' ריך לעשות אלו הווי"ן כל ו' ג' נקודו' תהיה כל ג' ט' נקוד' דמו' שכל מדה נג"פ וכל פרק כלול מנ' ויו"ד דאהי"ה הוא באמצע בין ט' ההין ומאטרפת עם שלפניה ועם ה' של אחריה ומשתלמת לכל תשע עד שנעשה כל מדה פשרה

ופי' הדברים שזאת היו"ד אשר היא באמצע היא מלאה יו"ד וא"ו דל"ת ותכה היוד בדלת ד' פ' יוד וכל יו"ד משלמת לד' ההין . ונעשה הכל מדה מי' נקודות ולפי שפתי' דל"ת היא מלכות לזה כל חלק שהוא יו"ד אנו ליהמים להשלים היוד נקודות הוא נקודת מלכו' ומשלמת אותם להיות עשר ואותו יואו דמילוי יו"ד הוא האדם שטיבל במים שבתוך מקו"ה בסוד נקודת ציון ולפי שהמים היורדים תוך המקוה הם כולם נקודות בסוד יודין שט' יודין עולים מי"ם ואלו הם ד' יודין דע"צ וג' דה"ג וא' דמ"ה וא' דב"ן חשבונם מים ולפי שכולם הם יודין שהוא ה"ה א' פי' שהוא תשעה נקודות לכל ד' מד' אדרס של מקוה

ולפי שהמים צריך להיות בהם מ' סאה ומים הם מדת רחמים ואין להם שיעור אמנם במדה שהוא הכלי המחזיק את המים הוא מודיע לנו כמה שיעורו והנה הכלי הוא מיודין שכל ה' עשר נקודות א"כ ד' ההין שהם בחי' הכלי הם מ' נקודות ומתם אנו יודעים כמה מים יש בתוכם שהם מ' סאה של מים

עַד מ' נְקוּדַת שְׁבַע לֵי שְׁלֹשׁ הַיְּבִינָה הִיא הַמּוֹדֵרֶת
בְּסוּד מ' מִדֶּר בַּשְּׁעָלוּ מִיָּם שֶׁהַיְּבִינָה נִקְרָאת מ' י'
וְהִיא הַמּוֹדֵרֶת וְנוֹתֶנֶת קֶצֶבָה לַמַּיִם וּבְתוֹכָהּ הִיא

הִיא ו' שֶׁהֵם דו"כ ו' זֶה עֵינֵי בְּשֶׁרֶלֶךְ תִּבְיִן מִה
שֶׁאִפְרָשׁ לָךְ שֶׁאֵלּוּ הֵמָּה נְקוּ' הֵם ד' מֵאוֹת שֶׁכֵּל נְקוּדָה
הִיא י' נִמְצָא שֶׁהֵם ד' מֵאוֹת לְרִמּוֹז לַמ"ש
הַכְּתוּב אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ שֶׁהֵם שׁוֹרֵשׁ הַקְּלִיפּוֹת
וְכַשְׁאִדָּם יִשְׁבֵּל מִתְרַחֲקִים מִמֶּנּוּ וְהַעֲנִין כִּי בַיְּבִינָה
אֵין אַחִיזָה לַחַיִּימוֹת אֲלֵא מִמֶּנּוּ וְלִמְטָה יִשׁ לַהֲכ

שׁוֹרֵשׁ וְלִזְמַן הַאֲדָם שֶׁהוּא רִמּוֹז נִזְ"ח אֵיבּוֹ נִיבַל מִהֵם
וְמֵהַטּוֹמָאָה הֵלֵךְ כַּשֶּׁכֶּנֶס בְּטַבִּילָה שְׂרוּמַזַּת לַיְּבִינָה

שֶׁאֵין לֵהֶם אַחִיזָה בָּהּ וְלִזְמַן צְרִיךְ ב' טַבִּילוֹת א' לְהַסִּיר
הַטּוֹמָאָה מִשְׁלֵוֹ מִנְּכַד הַיְּבִינָה שֶׁהִיא מ' שֶׁזְכַּרְנוּ
לְמַעַל שֶׁדִּיכִין מִתְעַרְיִן פִּינָה וְטַבִּילָה ב' לִקְבֹּל
הַקְּדוּשָׁה מֵהַעֵיִם הַבָּאִים מֵהַבַּא הַנִּקְרָא קֶדֶשׁ וְכִזָּה
יְהִיִּם הַאֲד' קְדוּשׁ וְדִי בָּזָה עַד שֵׁעַר עֲלֵינוּ רוּחַ טַמְרוֹ'

סוּד הַטַּבִּילָה מִשְׁלַמְדֵי הָאֲר"י זֵלֶה"ס כְּשִׁירָצָה
לְטַבֹּל בַּמ' סָאָה יְכוּיִן בְּשֵׁם מ"ה לְחֻבְרָיִם

עֲלִיּוֹן הַרְוֵנוֹ לְשֵׁם י"ה עִם ו"ה הֵיטוֹ ד' פְּרָאֻפִּים
וְעַל זֹאת הַטַּבִּילָה אָמַר ר"ע כְּשֶׁתְּנִיעוּ לְאֲצִנֵי שֵׁשׁ
טַהוֹר אֵל תֵּאֲמַרוּ מִיִּם מִיִּם שֶׁהֵם מִיִּם הָעֲלִיּוֹנִים
זְמִיִּם הַתְּחַתּוֹנִים כִּי חֲכָמָה ע"ה עוֹלָה ע"ד וְהוֹי"ה
עוֹלָה נ"כ ע"ד יוֹד הוֹי"ה וִי"ו הוֹי"ה מַלְכוּת יֵשׁ בָּהּ
אוֹתוֹת מֶלֶךְ ז"ת הֵיטוֹ תִּצְאוּ ע"ה כִּי בַּשְּׂמֵחָה תִּצְאוּ

וְאֵם זָכָה כִּבְרָה הִיא מִחֻבְרָת מֶלֶךְ סוּד ת' עֵסֶת"ו סוּד
מִלְכּוֹ הָרִי טַבִּיל"ל י"ה אוֹתוֹת טַבִּילָה מִלְשׁוֹן טַבִּיל ר"ל
עִירוּב עַחֲבֵר הַאֲהוּל לְהִיּוֹת אֶחָד אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵינוּ חֲלָקוֹ
וְז"ס וְהַתּוֹת ת"ו עַל מַעֲשֵׂה הָאֲנָשִׁים וְאָמַר ז"ל ת"ו
שֶׁל דִּי"ו וְהַבּוֹנֵה דִּי"ו אֲהִתּוֹת יוֹד רִמּוֹז לְמַדָּה זוֹ
דְּחֲכָמָה וְאֵם ח"ו לֹא זָכָה מַעֲשֵׂה בְט"ל י"ה לִכֵּן אָמַרוּ
הַמְּבַטֵּל טַבִּילַת אִשָּׁה מִקֶּדֶץ בְּנִטְיָעוֹת וְעֲלִיוֹ נִאֲמַר
וְנִרְגַן מִפְּרִיד אֲלוֹף כִּי מַצּוֹה הִיא שֶׁהוֹי"ה כִּי מ"כ
בָּאת ב"ש הוֹי"ה לְפִי שֶׁאֲדָם עוֹשֶׂה חִיבוּר י"ה עִם
ו"ה וְאֲדָם הוֹי"ה וְמ"ה יִתְחַבֵּר עִם מ"ה וְיִהְיֶה מֶלֶךְ

וְז"כ הוֹי"ה אֲדָמָה הוֹי"ה מֶלֶךְ ס"ה וְכַשְׁאִינוּ מְכוּיִן כִּבְרָה
הַסִּיר א' מֵאֲדָם וְנִשְׁאָר דָּם וְז"ס וְהַתּוֹת ת"ו שֶׁל רָם
סוּד מַלְכוּת מֶלֶךְ ח"ו בְּשִׂמְחַתְּכֵם מֶלֶךְ עִם ת"ו נַעֲשֶׂה
טַבִּילָה שֶׁל מ"ה וְאֵם הַפְּרִיד מֶלֶךְ מִן ת"ו נַעֲשֶׂה דָם
מֶלֶךְ קו אֲמַנְעֵי ת"ו מ"ל אֲדָם מ"ה וְמ"ה עִם מ"ה
הוֹי"ה מֶלֶךְ וְמִיִּם גִּי' א' וְע"כ מִי שִׁיטְבוּל צְלִי כּוֹנֵה
כִּבְרָה יֵצֵא מִקוּבָה הֵיטוֹ מִקוּבָה וְכַפֵּר בְּמִקוּבָה יִשְׂרָאֵל
שֶׁהִיא ה' וְמַעַל ב"ו מ"ה ר"ל מַעַל ב"ו שֶׁהַפְּרִיד י"ה
מִן ו"ה וְכִזָּה תִּבְיִן הַקֶּטֶן יִהְיֶה לְאֶלֶף יוֹד
ה"ה בְּמִלּוּאֵם יו"ד וִי"ו דִּלְתֵּי ה"ה ה"ה עוֹלָה ת"ק
פְּחוּת ד' וְכַפֵּי זֶה חֲשֵׁבֵן זֶה עוֹלָה אֶלֶף חֲסֵר ח' לִכֵּן
אֵם תִּקַּח אוֹתוֹת הַמִּילּוֹי שֶׁהֵם ח' אוֹתוֹת יוֹשֵׁלֶם אֶלֶף
לְחֻבְרָה הַאֲהוּל לְהִי' אֶחָד הֵיטוֹ אֶלְפָאִים לְאוֹת ח"ו מִפְּרִי'
אֶלְפָאִים וְתִרְאֵה אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא אוֹת ו' כִּי טוֹב רִאֲתָהּ
לִכֵּן קִרְאָה לוֹ בְּתִיה בְּשֵׁם מַשֵּׂה כִּי מִן הַמַּיִם מִשִּׁיתָהוּ
ר"ל מִן מִיִּם תְּחַתּוֹנֵי הֵיטוֹ מִקוּם הַטַּבִּילָה שְׂנִתְכוּוְנָה
אָמַר לְהַטַּבִּילוֹ ל"ה וְטַבִּיל עוֹלָה בִּידוֹ וְכֵן ר"ת טו"כ
טַבִּיל עוֹלָה בִּידוֹ וְכַשְׁלֵא יְכוּיִן הָאֲדָם בָּזָה טַבִּיל זֶשֶׁרֶץ
בִּידוֹ ע"כ נִתְכוּוְנָה אָמַר לְהַנְשִׁיךְ הַשֶּׁפֶע מִמִּקוּם
הַטַּבִּילָה הֵיטוֹ יִם עֲלִיּוֹנָה לִיִּם תְּחַתּוֹנָה שֶׁהִיא בְּתִיה
וְהוּא שֶׁהַיְּבִינָה עֲלִיוֹ וְכִזָּה תִּבְיִן סוּד וְתִכְפֹּנְהוּ וְתִכְפֹּן
ה"ו וְכַשְׁבָּאת בְּתִיה וְנִטְלָתוּ וְאָמַרָה מִשִּׁיתָהוּ נִתְחַבֵּר'
י"ה דְּבְתִיה עִם ו' שֶׁל אָמַר וְנִיבַל מִגְזְרוֹת יִלְדֵי הָעֶבְרִי'
וְהֵבֵן זֶה מֵאוֹד

בְּנִחַת עֵיִשׁ קוּדָם עֲמִידָה דְּמִנְחָה תְּכוּיִן
בְּדַעַתְךָ לְכֻלּוֹ שֶׁם ב"ן

דַּעֲשִׂיהָ עִם הַיְּצִירָה בְּשֵׁם מ"ה וְכֵן יִצִּירָה בְּצִירָאָה
בְּשֵׁם ס"ג וְכֵן צִירָאָה בְּאֲצִילִית בְּשֵׁם ע"ב וְתְכוּיִן ד'
שְׁמוֹת אֲלוֹ בְּר"א הוֹי"ה וְכַ"א מְד"ע אֲלוֹ תְכוּיִן
לְהַעֲלוֹת חֲלָקֵי הָאֱלֹהוֹת שְׂבָהֶם ע"י מ"כ שֶׁל הַנְּשִׁמוֹת
וְאִז תְּכוּיִן בְּעֵשִׂיהָ שֶׁשֶׁם הַנְּפִשׁוֹת וְכַלְלָם תְּכַלּוֹל כַּשֶּׁךְ
וְבִיצִירָה הַרְוֵמוֹת וְתְכַלּוֹל רוּחַךְ עִמָּהֶם וְבְצִירָאָה
נְשִׁמוֹת עִם נְשִׁמַּתְךָ וְבִאֲצִילִית נְשִׁמָה לְנִשְׁמָה וְאֲח"כ
תְּתַחֲלִי י"ח וְכַכְרִיעָה א' תְּכוּיִן כְּמ"ש בְּסוּד הַד'
כְּרִיעוֹת